1954 április 8.
X. évfolyam 15. szám

Ára: 70 fillér

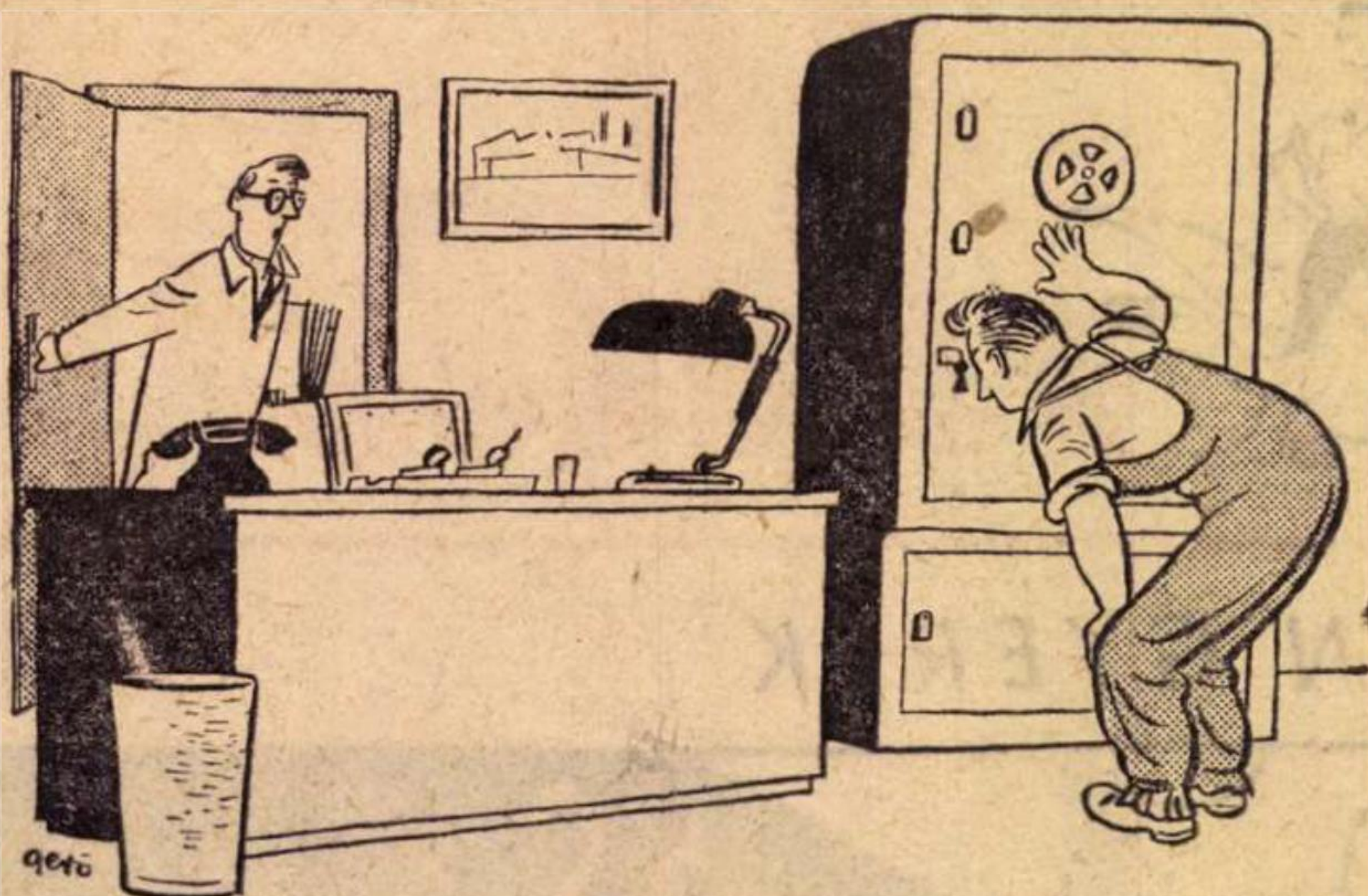
Ludas Matyi

TAPINTATLAN GYEREK

— Apu, te melyiket csináltad?

— Ne kérdezz annyit, fiam! Gyere siessünk, anyu vár az ebéddel!

Egyes helyeken baj van a versenynyilvánossággal

— Maga mit csinál?
— Én csak érdeklődöm a verseny állása iránt...

Hát ez ki?

Sokszor rosszul végzett, felületes, hanyag munkát is átvesznek a téeszek.

— Nézz oda! Alvajáró!
— Nem a, csak az elnökünk megy a gépállomás munkáját átvenni...

A HUMOR MESTEREI

Jókai Mór:

A REJTÉLYES CSONTVÁZ

Kopogtatnak a fiatal ember ajtaján s odakinn a nagynéne szava hangzik:

— Nyisd ki Józsi, nyisd ki.

Józsi orvosjelölt volt; nagynénje költségén tanult Pesten; a nagynéne látogatni jött be faluról. Józsi soká nyitotta ki az ajtót, s a nagynénének úgy tetszett, mintha valakivel beszélne odabenn.

A nagynéne igen szigorú volt erkölcs tekintetében; ami igenis rendén van.

Azonban Józsi felnyitotta az ajtót s bebocsátá a kellemes látogatót, kezet csókolt, bevezette a szobába, engedelmet kért, hogy egy kissé várakoztatta; de elébb sietett holmi bonctani készleteket eltakarítani az asztalról, mint amiknek látása a nagynéne idegeire kellemetlenül hatott volna: mindenféle levágott kezek és lábak.

— Jaj, ne is mondd, mert mindjárt elájulok. Mégis csak jó, figyelmes fiú ez a Józsi.

— De mintha beszédet hallottam volna idebenn?

— Igenis. Fennhangon tanultam. Készülök a rigorozumra.

Milyen jó szorgalmas fiú ez a Józsi. A nagynéne szétnézegetett a szobában nagynénék szokása szerint, lerakva asztalra és pamlagra zacskóját, napernyőjét s egyéb műmellékleteit. Egyszer meglát a szögletben, a szekrény mellett valami embermagasságú alakot, fehér lepedővel leterítve.

— Nini, mi van ottan? — kérdi, rámutatva a hosszú napernyővel.

— Az ottan — egy igen szép csontváz; meg akarja nézni, kedves nénikém?

— Mit? Micsoda? Csontváz? Le ne takard! Fel ne takard! Mert mindjárt meghalok ijedtemben! Szentséges Isten! Miért nem mondtad mindjárt, hogy csontváz van a szobádban? Be nem tettem volna a lábamat. Jujujuj. Az éjjel bizonyosan vele álmodom. Jaj, csak ide ne jöttem volna.

A jó néne kapta-vette napernyőjét, tarisznyáját s futott ki a kísértetes szobából; hiába magyarázta neki Józsi öcsém, hogy ez tudományos tárgy; neki szüksége van arra a tanulmányok végett; az minden doktornak van; a nagynéni azt mondta rá, hogy bizony utálatos mesterség az az övé; s hogy ő nem lenne doktor, ha fél Pestet neki adnák is.

Józsi öcsém aztán elvégezte a kurzust s letevén a vizsgálatokat, a mint diplomáját megkapta, legelébb is sietett kedves nagynénjének bemutatni friss baccalaureatus fejét, s megköszönni szíves segedelmét, szóközben azután megkérte, hogy látogassa meg mentől elébb majd Pesten.

— Ott van-e még szobádban a csontváz? — kérdé a jó néni nagy aggodalommal.

— Nincsen már, kiadtam rajta.

— Mi a kő! Hát miért?

— Nagyon sokba került.

A néni nagyon ránézett.

— Sokba került? A csontváz? Ugyan mi kell egy csontváznak?

— Hát először is igen sok selyemruha kellett neki.

A néni még most sem értette a dolgot, s egyik ámulásból a másikba esett.

— Selyemruha kellett neki?

— Azután meg nem győztem fagylalttal.

— Micsoda? Te nekem azt mondtad, hogy ott a lepedő alatt egy csontváz van.

— Hiszen az is volt; de olyan csontváz, a min még a hús is rajta van, s a mi még a fogainak nagyon tudja hasznát venni,

— Oh, te semmirekellő gaz kópé!

Józsi öcsém nevetett. Nevethetett már, mert a zsebében volt a diploma.

Izzó látogatás

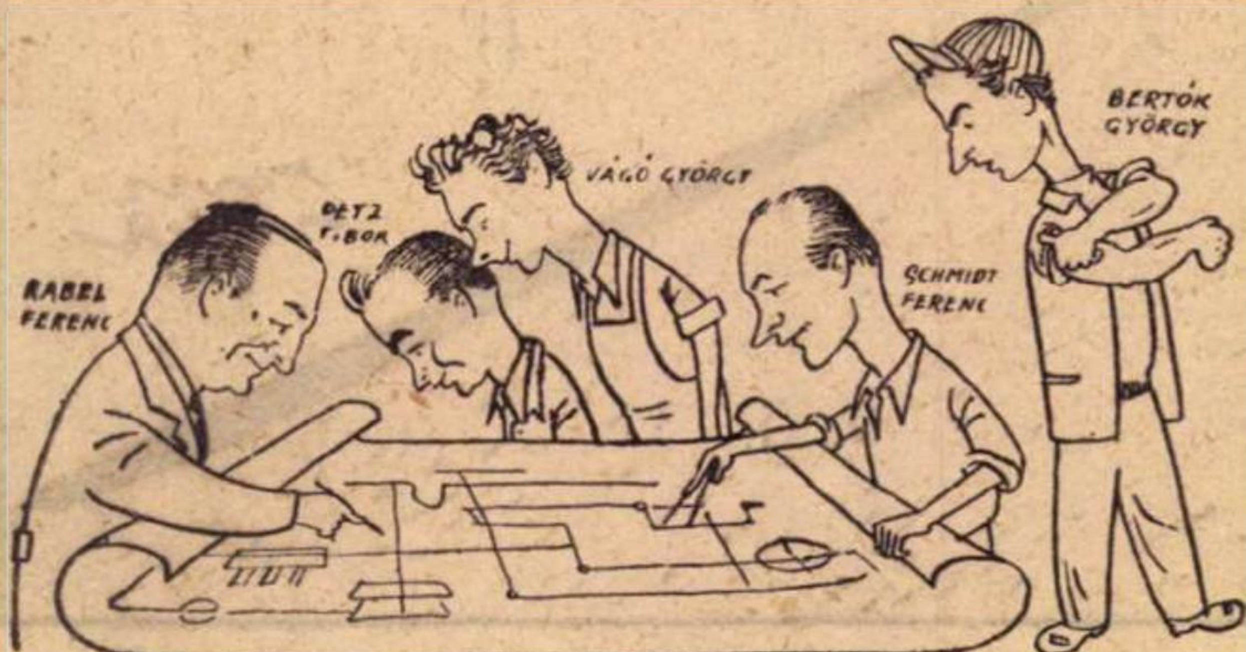
Gyermekkorom jut eszembe, amikor mint Hatteras kapitány, papírsisakkal a fejemen, kezemben fejesvonalzó-kardommal, bátor tekintettel kémleltem a messzeséget a sezlón-domb tetejéről ... Magam sem tudom, miért bukkan fel bennem ez a régi kép, talán azért, mert itt, az Egyesült Izzó mintagépüzemében a hatalmas gépek között, úgy érzem magam, mint a gyermek, aki bekerült az ismeretlen csodák birodalmába. Tudom, hogy az ott gyalugép, az meg esztergapad, ezeket ismerem... de közöttük vadidegen gépóriások tornyosulnak, ezer karuk van és csillogó, krómozott szemük és bár ebben a pillanatban állnak, de lehet, hogy a következőben megelevenednek és odalépnek hozzánk...

És, hogy a mesehangulat még teljesebb legyen, azt mondja Pióker Ignác:

— Láttatok már negyvennyolcfejű rádiócsőszivattyút?

A mesék hétfejű sárkányára gondolunk, miközben kalauzunkkal megnézzük ezt a köralakú, hatalmas automatagépet. A kongresszusi versenyben készíti a „Rákóczi"-brigád, amelyet egy gyöngytyúk vezet. Kicsit meglepődünk, amikor Pióker Ignác ezt mondja nekünk, de a humoristának edzettnek kell lennie a váratlan fordulatokban, így tehát nekem csak a szempillám rezdül meg, s rajzolónk pedig megszokott mozdulattal veszi füzetét: hol az a gyöngytyúk... Hamarosan kiderült, hogy a gyöngytyúk csak becenév, a brigádvezető becsületes neve Schmidt Ferenc, és sokkal inkább hasonlít sajátmagára, mint egy gyöngytyúkra, ami különben sem jó elnevezése egy hadvezérnek. Schmidt Ferenc ugyanis mint hadvezér dolgozik az Izzóban. Ha valaki kétségbevonná ezt az állításomat, jöjjön el ide bármelyik reggel és nézze meg a „Rákóczi"-brigád reggeli készülődését. Kiterített rajz fölé hajolnak, Schmidt tábornok sorban adja ki hadparancsait: „Te, ezt a gépészt támadod meg. Három óra mulva befejezed a hadműveletet és átmégy a balszárnyra... Te, Gyurka, bekerítő mozdulattal felszereled a hatos szivattyúfejet..." És így tovább.

VEZÉRKARI MEGBESZÉLÉS A RÁKÓCZI-BRIGÁDBAN

Hadd jegyezzük fel, hogy a „Rákóczi"-brigád minden csatáját megnyerte és a kongresszusi versenyben valamennyi brigád között az első helyen áll.

★

A „Rákóczi"-brigád nagy ellenfele a Kilián-brigád. Kisslinger József, a gyáregység Kossuth-díjas üzemvezetője is csatlakozik hozzánk és megkérdezi, akarjuk-e látni a brigád által összeállított fejelőgépet. Sportszivünk teljes erővel dobbant meg erre a kérdésre. Lelki szemeink előtt már láttuk a májusi angol-magyart a zsúfolt Népstadionban, ahol a tömeg torkaszakadtából kiáltja: „Tempó, Puskás... Hajrá Hidegkúti... Hajrá, fejelőgép..." És a fejelőgép egymásután fejeli be a gólokat az ellenfél kapujába. Persze, a fejelőautomatáról kiderült, hogy nem gólt fejel, hanem a zseblámpakörték rézkupakját helyezi fel, boszorkányos gyorsasággal. A Kilián-brigád a kongresszusi versenyre készíti a gépet, huszonnyolc újítást eszeltek ki munka közben. Gondoltak arra, hogy jön a nyár, több elemlámpára lesz szükség, hiszen a gondos ember zseblámpát is visz az üdülőbe, hogy amikor a Balaton partján sétál éjszaka egy kislánnyal ... legyen mit eloltania.

★

A Kilián-brigád mindenáron meg akarja nyerni a kongresszusi versenyt. Bertók György műszerész szerint meg is nyeri. Bertók György középtermetű, feketeszemű fiú. Tizenkilenc éves. Mindenhez ért, esztergáláshoz, gyalupadhoz, villanyhoz. A műszerésznek ezermesternek kell lennie — mondja csendesen s közben odasandít készülő karikatúrájára. Ugylátszik felfedezett valamit, mert hirtelen azt mondja:

— Különben súlyemelő vagyok... És cselgáncsot is tanulok.

Rajzolónk kezében megáll a ceruza. Ránéz Bertók György duzzadó karizmaira... és leradiroz egy darabot az orrából. Ami biztos, az biztos.

Mi nem tanulunk cselgáncsot.

★

Bejártuk a mintagépüzemet és az ország legjobb gyalusa, Pióker Ignác fáradhatatlanul magyarázta nekünk az itt folyó munkát. Időnként elnézést kért, ilyenkor odasietett gépéhez és igazított rajta valamit, aztán ismét velünk találkozott. Megkértem: árulja el, mi a titka gyors és jó munkájának?

— Nem titok, mindenkinek átadom — mondja. — Kerek, jólmegformált mondatokban beszél, látszik rajta, hogy alig van nap, amikor ne keresné fel ujságíró, vagy a rádió.

— Minden munka a fejben kezdődik! Ha olyan munkát kapok, amin eddig még nem dolgoztam, leülök, magam elé teszem a rajzot és a mintadarabot, és elkezdek gondolkodni. Mit lehetne egyszerűbben, hogyan lehet meggyorsítani egyes műveleteket... Húsz közül tizennyolc esetben lehet valamit csinálni. Két dolog a fontos: jól működjék az ember agya és jókarban legyen az ember gépe.

Olyan szeretettel simogatja meg gépét, hogy nem is csodálkoznék, ha a hatalmas gyalupad odadörgölőzne gazdája lábához és halk duruzsolással mondana köszönetet a jó bánásmódért.

Vajda Albert

Pióker Ignác kongresszusi felajánlása: 1960 augusztus 20-i tervét teljesíti. Tekintettel arra, hogy e pillanatban 1960 július 20-nál tart, rajzolónk nyugodtan megrajzolhatta a fenti vidám találkozást,

K U L T U R F R O N T

Gádor Béla:

Nehéz szatírát írni

(Egy kezdő humorista naplójából)

A következő eset történt velem. Bementem egy üzletbe nyakkendőt vásárolni és összeszólalkoztam az eladóval. Kértem a panaszkönyvet. Az eladó egy félórát kereste a könyvet és amikor megtalálta, a fejemhez vágta. Ezt az esetet elég jellemzőnek és humorosnak találtam arra, hogy megírjam. Persze, a művészi hatás kedvéért egyet-mást megváltoztattam. A humoreszkben nem nyakkendőt, hanem hózentrágert vásároltam, mert ez humorosabb ruhadarab, azonkívül a brutális kartársból nő lett, angyali külsejű furia, aki göcseji tájszólást beszélt, ezzel akartam növelni a humoros kontrasztot. Az írásban szerepelt még a menyasszonyom is, aki szakított velem, mondván, hogy nem szerethet olyan embert, akinek nyilvánosan panaszkönyveket vagdosnak a fejéhez, a végén pedig felakasztottam magam a hózentrágerra, amely leszakadt, mivel selejt volt.

A szerkesztő fanyar arccal olvasta végig kis írásművemet, miközben egyik kezében a feketéscsészét, a másikban cigarettáját tartotta. Majd rámemelve humortól bágyadt szemeit, így szólt:

— Remek. Csak úgy spriccel belőle a humor. Nem közölhető.

— Miért nem?

— Mert nem konkrét. Fele igaz, fele nem. Ha ez megjelenik, a következő helyekről fogunk reklamációkat kapni: a gyárakból, ahol hózentrágert gyártanak, az üzletekből, ahol hózentrágert árulnak, az illetékes hatóságoktól, akiknek ügykörébe a hózentrágergyártás tartozik. Ezenkívül tiltakozni fognak a női szervezetek, mert az eladó nő, a férfi szervezetek, mert a vevő férfi és az ifjúsági szervezetek, mert mind a ketten fiatalok. Továbbá felemelik majd szavukat a menyasszonyok is, sőt a temetkezési szakemberek is tiltakozni fognak, mert maga a sikertelen öngyilkosság után bizonyos gúnyos kárörömmel beszél saját elmaradt temetéséről. Csak úgy mellékesen jegyzem meg, hogy több reklamáció fog érkezni a göcseji tájszólást beszélők köréből is, nem beszélve azokról, akik a boltban lefolyt incidensben a város és falu szembeállítását fogják látni.

— Mi tehát a teendő?

— Azt ajánlom, hogy ragaszkodjék a valósághoz. Irja meg az esetet nyakkendővel és férfival, úgy, ahogy történt...

Hazamentem, megírtam, visszavittem, elolvasta, így szólt:

— Ez közölhető. Viszont unalmas, mint a halál. A humornak nyoma sincs benne. Adja oda egy napilapnak.

— Nem és nem! — mondtam és makacs tekintetemet a szerkesztő humorérzéktől megaszalódott arcára függesztettem. — Megírom humorosan, ha beledöglök is! Mit tanácsol?

— Nem könnyű feladat — mélázott, miközben nagyot szívott cigarettájából és feketéjéből. — Azt ajánlom, hogy teljesen rugaszkodjék el a valóságtól, azazhogy emelkedjék a képzelet birodalmába, de mégis maradjon meg a realitások talaján. De hagyja a szimbólumokat. Gondoljon Szaltikov-Scsedrinre.

Három teljes napig rugaszkodtam és emelkedtem. Magam is meg voltam lepve, amikor észrevettem, hogy egy állatmesét írtam hexameterekben. A mese arról szólt, hogy a ponty bemegy a Gilisztáért-hez és ott szellemes és tanulságos párbeszédet folytat egy görénnyel, aki éppen pálpusztai sajtot gyárt.

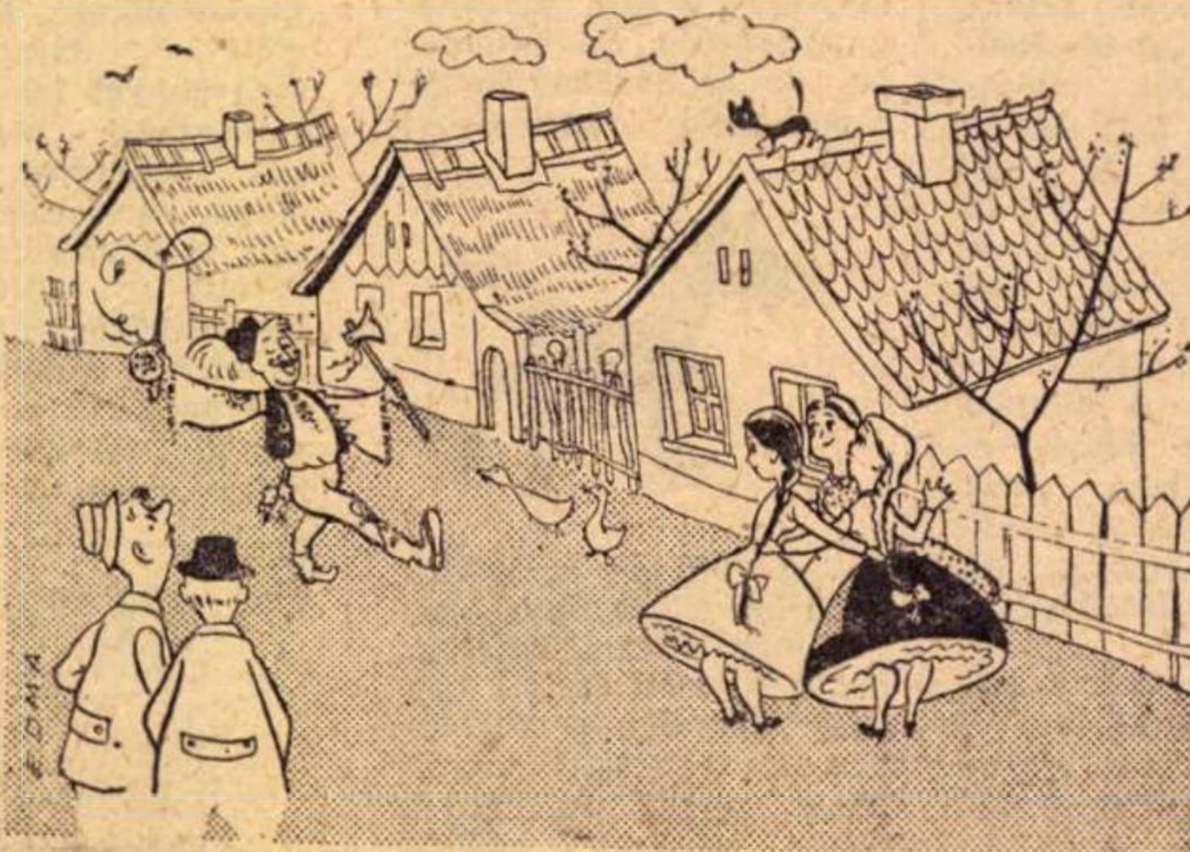
A szerkesztő láthatóan únt már, amikor ismét megjelentem nála. Cigarettája hamuját fáradtan belepöccintette a feketés csészébe, bevett egy idegcsillapítót és így szólt:

— Négyezer állatmesénk van, ábécé-sorrendben, állatok szerint csoportosítva. Búbos-bankától, egészen zsiráfig. De ez még nem volna baj. Az a baj, hogy a maga humoreszkje még mindig igen kényes. A sajtkészítők biztosan tiltakozni fognak és a haltenyésztők is minden bizonnyal. Maga olyan butának ábrázolja a pontyot, hogy mindenkinek elmegy majd a gusztusa a halevéstől, ami nemzetgazdasági szempontból nem közömbös...

Egy hétig teljes letargiában voltam, de egy éjjel mintegy varázsütésre felébredtem és egy óra alatt megírtam a humoreszket. A helyszínt a Mars bolygóra tettem át. Hatszárnyú Mars-lakók és fantasztikus szörnyetegek szerepeltek az írásomban, amelyben már csak egészen halványan derengett a körúti boltban történt nyakkendővásárlásom sajgó emléke.

A cikk a mult héten megjelent. Egyelőre még nem érkeztek tiltakozások oly értelemben, hogy a bolygók közötti viszonyt megrontottam. De azért szívszorongva várom a legközelebbi földrengést, amelyet biztosan nekem fognak tulajdonítani.

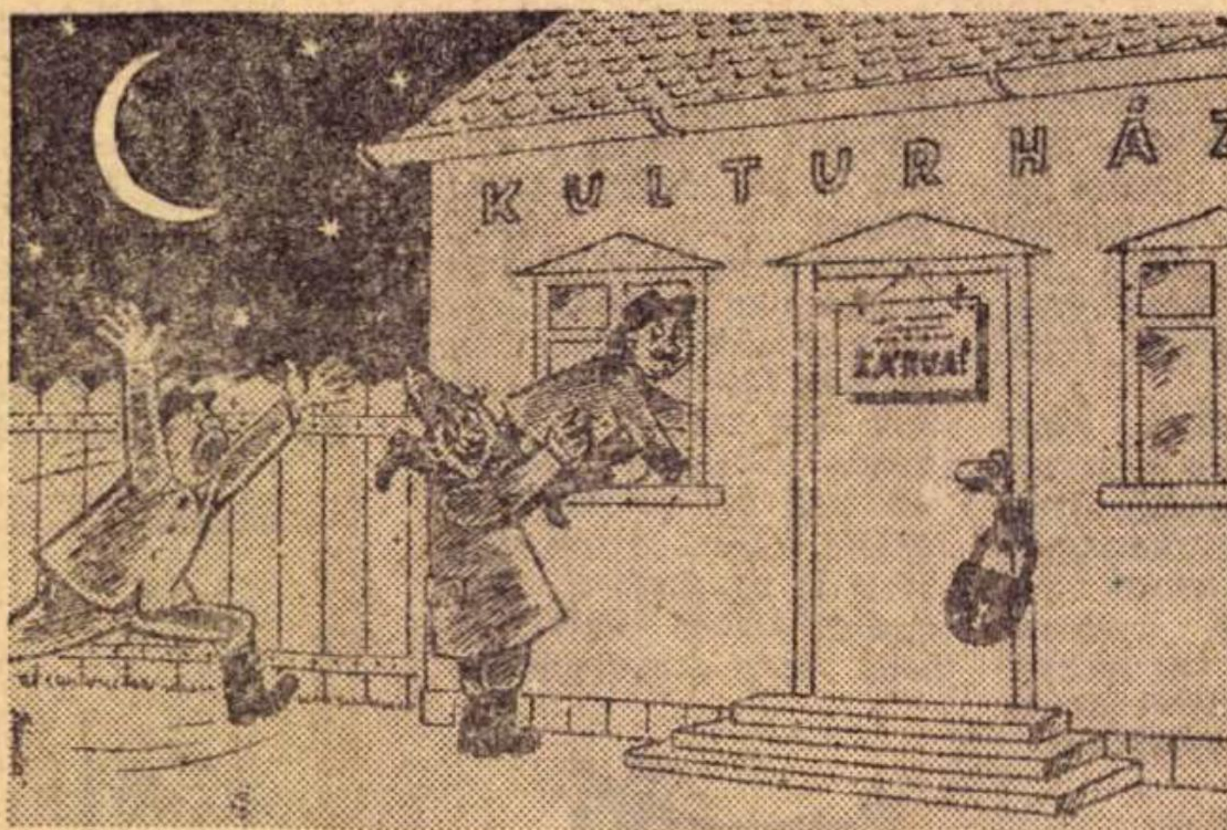
Régi rossz népszinművek bukkannak fel a kultúrversenyeken

— **Mi az, Pista, jelmezbálba mész?**
— **Még mit nem! Igazi magyar parasztot játszom a „Betyár kendő"-jében...**

Az egyetlen megoldás

(Egyes vidéki gondnokok úgy vigyáznak a kultúrházak tisztaságára, hogy néha be se engedik a színjátszókat.)

— **Segitség, betörők!**
— **Ne kiabáljon, mert meghallja a gondnok! Próbálni jöttünk...**

Rémes álom

(A tiszalöki VB-elnök kilakoltatta könyvtárat és odaköltözött.)

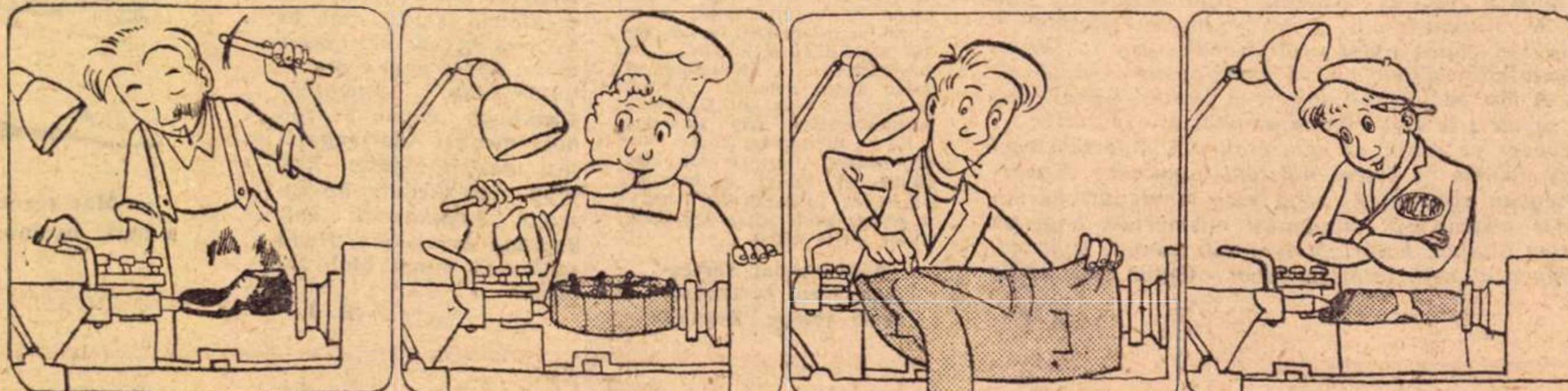
Saját külön nyelvük van

— **Kérem ennek a levélnek a lefordítását.**
— **Milyen nyelvből kell fordítani?**
— **Hivatalosból magyarra...**

Új arisztokratizmus

(Minden ipari tanuló esztergályos akar lenni.)

Cipész **Szakács** **Szabó** **Kereskedő**

Igy képzeljük a megoldást.

Le a bürokráciával!

Káderezés?

Varga Károlyné, a Fővárosi Sütőipari Tröszt személyzeti osztályának vezetője levelet írt a kókai tanács végrehajtó bizottságának és azt kérte, hogy küldjenek Koncz István volt kókai lakosról felvilágosítást. Vargáné azt is megírta, hogy miért van erre szükség. Azért, mert Koncz István lányának férje (!) egyik vállalatuknál vezető beosztásban dolgozik.

Vargáné közölte még a VB-vel azt is, hogy Koncz — tudomása szerint — földműveléssel foglalkozott és körülbelül húsz évvel ezelőtt halt meg. „Az információban — hangzik a levél — kérek kitérni nevezett foglalkozására, vagyoni helyzetére, politikai magatartására, valamint családi körülményeire. Az ügy sürgősségére való tekintettel kérem az információt a legsürgősebben megküldeni."

A Fővárosi Sütőipari Tröszt jobban tenné, ha a 20 év óta halott Koncz István iránti túlzott érdeklődés helyett Koncz vejével beszélgetne és ha netán ez a beszélgetés nem győzi meg arról, hogy a náluk vezetőállásban lévő dolgozó milyen ember, akkor róla és nem húsz egynéhány évvel ezelőtt meghalt apósáról kérne tájékoztatást. Az ilyen felvilágosítás-kérések, mint azt Árokszállási János, a kókai tanács VB-titkára helyesen megállapította, komolytalanok és nevetségesek.

~

Ha nincs szamár, jó a ló is

Egy idő óta nem kapni citrompótlót Budapesten. Ha citrom érkezik, percek alatt elfogy, mert nagy részét a zugárusok vásárolják meg.

— Egy kicsit drága, de remekül pótolja a citrompótlót . . .

Lehetetlen állapot

Elvi kérdésben írok. Azt szeretném tisztázni, megérdemel-e annyit egy cikkíró, mint egy fordító, illetve megérdemel-e legalább annyit, mint egy gépíró. Hogy ez már eldöntött kérdés? Tévedés! Mindjárt mondok is egy példát.

A Többtermelés című gazdasági lapba írtam egy cikket. Kaptam egy nyomtatott oldalért 40.— forintot. Egy nyomtatott oldalra négy géppel írott oldal fér. A 40.— forintból

levontak adóra 6 százalékot	**2.40**	**forint**
levontak portóra	**—.60**	**„**
kollektív gépírói díj három másolatnál	**12.—**	**„**
a szerkesztőség javaslatai alapján újraírtam	**12.—**	**„**
saját portóim és telefonjaim	**2.—**	**„**
nyomtatott oldalanként	**29.—**	**forint**

Ezek szerint én kapok 11 forintot, gépírt oldalanként 2.75-öt, a gépírónő 3 forintot.

Fura? Nem?

De én még jól jártam. Mert egyik barátom cikke egy külföldi népi demokratikus lapban jelent meg. Kénytelen volt a cikket ő maga magyarra fordítani, mert lapja a fordítás kollektív díját nem tudta vállalni. A Közgazdasági Dokumentációs Központnál ugyanis egy gépírt oldal fordításának ára 15 forint, egy nyomtatott oldalt kitevő négy gépírt oldalé 60 forint. A lap pedig csak 40-et tud fizetni, illetve még annyit se, mert le kell vonnia az adót és a portót.

Tévedés ne essék, ez nem csak a Többtermelésnél van így, hanem az összes műszaki lapoknál. A szerkesztőségben elmondták, hogy már mindenütt kérték a kérdés megoldását, mindenütt elismerték, hogy ez lehetetlen állapot, határidőt is adtak annyit, hogy no, csak éppen el nem intézték sehol. Pedig már ideje volna!

A. I.

Ludas Matyi elintézte

Az „Árukapcsolás Marcaliban" című rajzzal kapcsolatban közöljük, hogy a szövetkezet termelési értekezletén szigorúan utasítottuk dolgozóinkat: óvakodjanak az árukapcsolástól.

László József oszt.-vez.
SZÖVOSZ áruforg. főoszt.

*

A „Hol itt a logika?" című cikk eredményre vezetett: a zománchuzalt megkaptuk. Köszönjük a gyors elintézést.

Mohács Város Tanácsa VB
Gábor Péterné előadó

A KRESZ-szel kapcsolatos két bírálat jogos. Valóban nem készült kellő mennyiségű könyv. Az Egyetemi Nyomda ígéretet tett arra, hogy a megrendelt 60.000 példányt április 20-ig folyamatosan leszállítja. Így biztosítják a gépkocsivezetők számára a KRESZ-t.

Közlekedési Kiadó
Tamás László műsz. vez.

*

Bánkúti Istvánnénak üzenjük: fehér baby-fonál a közeli napokban ismét nagy mennyiségben kerül forgalomba.

RÖLTEX Központ

Ebéd Szentendrén

Saliga József olvasónk, a szentendrei járási pártbizottság dolgozója elpanaszolta, hogy a városi tanács konyháján felháborító módon „gondoskodnak" a dolgozók ellátásáról. Külön kell sorbaállni a levesért és főzelékért. Kanalat, villát, kést nem adnak. Evőeszközre az étkezőnek kell vadásznia. Ha szerencséje van, félóra alatt evőeszközhöz jut. A konyha személyzete is kisszámú. A konyhavezető már többször kérte, hogy emeljék fel a létszámot, de kérése süket fülekre talált.

Szerkesztőségünk a panaszt levélben közölte a szentendrei tanács végrehajtó bizottságával. A válasz rövidesen megérkezett. Ebben Jenei Lajosné, a VB titkára azt írta, hogy Saliga Józsefnek nincs igaza, mert az ebédre mindenütt várni kell. Megtudtuk a válaszból, hogy a pártbizottság tagjainak örülniök kellene, hogy ott étkezhetnek, mert ott csak szakszervezeti dolgozók részére főznek, mivel a konyha a szakszervezet kezelésében van. (?) Ha pedig az elvtársnak nem tetszik az ottani étkezés — folytatja Jeneiné — akkor „fáradjon el a „Béke"-étterembe, ahol pincér fogja kiszolgálni".

Saliga Józsefnek jogosan nem tetszik a szentendrei közétkeztetés ilyen formája, de szerkesztőségünknek sem tetszik Jenei elvtársnő válasza, amelytől nem fog megjavulni a szentendrei tanács konyhájának működése.

Olyan lágy, mint a vas

A Mosonmagyaróvári Mezőgazdasági Gépgyár gazdaságunk részére fogatolt fűkaszát szállított. Mellékküldeményként postai csomagban elküldték a géphez való pótalkatrészeket és kéziszerszámokat, többek közt egy lyukasztót és egy hidegvágót is. Megállapítottuk, hogy a két szerszám lágy vasanyagból készült és javításhoz nem használható. A hidegvágóval talán meleg puliszkát lehetne vágni, de a lyukasztó talán még sajtlyukasztásra sem alkalmas.

Ha a Mosonmagyaróvári Mezőgazdasági Gépgyár csak azért küldte el ezeket a használhatatlan vasdarabokat, hogy a géphez adott leltár egyezzék, akkor elérte célját.

Békéscsabai Sertéstenyésztő és Hízlaló orosi telepe, Zsadány

Méntelepet Ujszászra!

Búsan lógatják fejüket az újszászi anyakancák. Csak azt ne mondja valaki hirtelen erre: hiszen úgy van ez jól, nagy a feje, hát búsuljon a ló. De bizony, ne búsúljon. Abból csak kár van. Hozzá nem is kicsi. Ujszász jövő lónemzedékéről van szó. Csikó után epekedik a falu többszáz anyakancája. De hát hiába. Az se használ, hogy toporzékoló patájukkal

lyukat vájnak az istálló földjébe. Nincs visszhang. Fia mén sincs Ujszászon. Pedig évekkel ezelőtt már volt méntelep a községben. De egyes bürokratikus vezetők intézkedéséből elvitték. Azóta örömtelenné vált az itteni anyakancák élete. Azaz időnként elhajtják őket Zagyvarékásra, ami bizony nincs valami közel. De ez is csak titokban történhet, mert a falu tulajdonképpen nem tartozik ehhez az állomáshoz. Aztán meg ennek ára is van. Ahogy az újszászi dolgozó parasztok mondják, a zagyvarékásiak „borban fürösztik a csikót". Ez magyarán azt jelenti, hogy... nahát szóval szeretik a jó bort a méntelep dolgozói. Senki sem állítja, hogy nem ér meg egy-két liter bort egy szép csikó, de azért mégis felesleges kiadás, na meg kár az elvesztegetett időért. Aztán meg sérti is az újszászi dolgozóparasztok önérzetét, hogy szép anyakancáik-

nak más faluba kell „legény" után járniok, jóllehet ott van a faluban a megfelelő istálló, csak be kellene kötni két-három ményt. Nincs ennek semmi különösebb akadálya. Csakhogy éppen a szolnoki megyei állattenyésztési igazgatóságnak kellene intézkednie az újszászi anyakancák boldogsága érdekében. Hadd szülessen minél több kis csikó!

R. I.

Idejében szólunk,

mi, legifjabbak, hogy hozzák rendbe a pesti játszótereket, mert végre a szabadban szeretnénk játszani.

Tisztaságot — a szállításnál is!

A Lenin-körúti 6518. számú Vajassütemények Boltjában süteményt vásároltam. Az üzletben példás tisztaságot és rendet tapasztaltam. De a bolt előtt... Megállt egy szekrénnyel felszerelt háromkerekű motorkerékpár. Vezetője, aki kék olajos motorosruhát viselt, bement az üzletbe és átvette a szállítandó vajassüteményeket. Kivitte az utcára a motorhoz és ugyanazzal a kézzel, amivel még az imént a motor alkatrészeit tapogatta, átrakta a süteményt a motorkerékpár ládájába. Ugylátszik, hogy a tisztaság csak az üzletben kötelező, a szállításnál nem. Helyes lenne, ha nemcsak az üzletben kezelnék tisztán a süteményeket, hanem a szállításnál is figyelembe vennék a hygiéniát. Elvégre a vajassüteményt fogyasztás előtt sem lemosni, sem fertőtleníteni nem lehet.

FATALIN JÁNOS
XII., Rege-u. 8.

Élek, vagy nem élek?

A VI. kerületi tanácsnál anyakönyvi kivonatot kértem, de a tanácsnál nem találták az adatokat. Megsürgettem, mire pár nap mulva postán elküldték címemre az anyakönyvi kivonatot. Három nappal később még egy kivonatot hozott a posta! Harmadnap újra csengettek, a VI. kerületi tanács a következő szövegű értesítést küldte:

„T. Cím! Értesítjük, hogy a jelzett időben a VI. kerület anyakönyvében nem szerepel. Igazgatási osztály."

Ezúton közlöm az igazgatási osztállyal, hogy a jelzett időben igenis szerepeltem az anyakönyvben és ezt a tényt nem egy, hanem két frissen készült anyakönyvi kivonattal tudom igazolni.

Fülöp Dezső
Bp., VI., Lenin-körút 83.

Ki fogalmazta?

A közlekedés új rendjét falragaszon is tudatják a közönséggel. A szabályrendelet utolsó mondata így hangzik:

„A járművek ajtaját leszállás előtt nem szabad kinyitni."

Elolvastam egyszer, kétszer, de nem értettem. Az utasítás szerint csak leszállás után szabad kinyitni a járművek ajtaját. A leszállás után pedig minek kell már kinyitni? Hiszen, ha már az utcán vagyok és utána kinyitom az ajtót, akkor dühös lesz a kalauz és az utazóközönség is.

Ha viszont leszállás előtt nem nyitom ki a jármű ajtaját, akkor nem tudok lelépni az úttestre, legfeljebb úgy, hogy átmászom az ajtón, vagy kinyitás helyett megfelelő szerszámokkal leszerelem.

Még szerencse, hogy nem tartják be a rendeletet és velem együtt mindenki kinyitja leszállás előtt az ajtót. Nem lehetne magyarul megfogalmazni a rendeleteket?

Warnóczy Ferenc
VII., Síp-u. 17.

— Már régóta figyelem, hogy amikor behozod a bort, nyomban nedves időt jelez a barométer.

LUDAS MATYI. — Felelős szerkesztő: Gádor Béla. — Szerkesztő: Tabi László. — A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin-körút 9—11. Telefon: 222—271, 221—293. Kiadóhivatal: VII., Lenin-körút 9—11. Telefon: 221—285. — Terjeszti: Posta Központi Hírlapiroda O. V. Lapterjesztési ügyek: V., József nádor-tér 1. Telefon: 183—022, 180—850. — Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd-utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — Példányszám: 330.000.
KÉZIRATOT NEM ŐRZÜNK MEG, ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA!